როს ვუკვირდები თავის-თავს
(სიმღერა)

როს ვუკვირდები თავის-თავს
და არ ვემდური მეტადა:
მადლს დავთვლი ათასობითა,
ცოდვა სამ რჩება კენტადა,
მხრები მესხმება, ვიზრდები,
ცად ვჱწევ ასაფრენადა;
გაჩნდება სითღაც ნათელი,
გულს ჩამიდგება სვეტადა;
ზღვავდება მწყობრი სიტყვები
ქაღალდზე დასაბღერტადა;
მითრთიან გულის სიმები
სიამოვნების ღმერთადა.

არა ვსთქვა, არ შემიძლიან,
მონა ვარ მაშინ ჩანგისა;
ნაცნობნი მეუბნებიან:
¨ჭირიმე შენის ჰანგისა!¨
თავადაც მომწონს: საამოდ,
ხმა მწყობრად ადის-დადისა;
ჰქუხს ჩანგი, აღარ ისვენებს,
მეც მხოლოდ მღერა მწადისა;
იშლება, მღერაში დნება
ბუდე ყველა სხვა დარდისა.
ზღვად ვცურავ ნეტარებისა,
წვერი ხელთა მაქვს კალთისა,
უფლის და მისთა მსახურთა
ლოცვა-კურთხევა მამდისა;
კალთაში ვარდი მეშლება,
თავზე მანანა დამდისა.
მადლობელივარ მშობლისა,
ჩემის გაჩენის, გაზრდისა.

და თუ ცოდვები მომჭარბდა,
სდუმს ჩანგი, გული ბნელია,
ვცდილობ, რომ ლაღად ვიმღერო,
სიტყვა გავლესო ცხელია;
ამაოდ ვტანჯავ თავის-თავს...
ვამხელ და გასამხელია:
იგივ მარჯვენა და კაცი,
იგივ კალამი მჭრელია
დაჩლუნგებულა, დამდგარა,
შემოჰხვევია გველია.
ჯოჯოხეთში ვარ, ვიწვები,
გაჩენის დღესა ვწყევლია.
ასე ყოფილა, მგოსანსა
თუ მადლი გამოელია.

1907 წ.